

————— Vörös István

BÚCSÚ A TANÍTÁSTÓL

Ad notam: Petőfi: Búcsú a színésztől

Most itt mondom el mindazoknak,
kiket helyzetem érdekel,
hogy eddig megszokott munkámat
nem önszántamból hagyom el.
Bár egyetemen tanárokodtam,
mától szabadúszó vagyok.
Sok volt a biztonságos élet!
Katedraparti hónapok!

Nyugalmas dolog a tanárlét,
ki nem próbálta, azt hiszi,
órákon át tartó dumálás,
bár alig figyel valaki.
Most lemondok a sok beszédről,
majd jóval többet hallgatok –
sok volt a biztonságos élet!
Katedraparti hónapok!

Igaz, a magyarázatoktól
a nem értés növekedett,
viszont a lényeghez nemegyszer
így kerülhettem közelebb.
Mindezt semmi sem igazolja,
talán okosabb sem vagyok.
Sok volt a biztonságos élet!
Katedraparti hónapok!

Így ér véget a tudomány is;
pedig anélkül a világ
most nem lehetne kietlen,
elglobalizált pusztaság.

Egy országon a kor átugrik,
én megférek egy asztalon –
sok volt a biztonságos élet!
Katedraparti hónapok!

Sorsa rég senkinek sincsen,
csak a járvány és a pech:
a biztos jövőből számúzték
senkiházi kis senkiek.
Ezentúl, ami összeomlik,
attól végleg búcsúzzatok:
Sok volt a biztonságos élet!
Katedraparti hónapok!

ÖCSÉMHEZ, EGYKORI ÖNMAGAMHOZ

Ad notam: Petőfi: István öcsémhez

Hát hogy vagytok a múltban, Pistukám?
A te korod nekem is hazám!
Nem tudtam, milyen lesz, ha eljön ez:
öregszel, s visszanézni kötelez.
Meglátom a hetvenes éveket,
hiába voltam akkor még gyerek.
A beszélgetések hangulatát,
mitől akkor kitágult a világ.
Apámat és a csoporttársait,
hallom a vitatkozás hangjait.
Tíz embernek együtt tanulnia,
gépelemek vagy filozófia
a tárgy, így is, úgy is nagyon nehéz.
Az egyetemen jól ment dolgotok?
Ja persze, én csak iskolás vagyok!
A nagy tanulást kintről figyelem
egy cigarettafüstös éjjelen.

És hiába, hogy másnap vizsga lesz,
a felkészültség rémült semleges,
szakállas Attilák, kopasz Ferik,
a tudást véleménynek képzelik,
tényekről nem mindig meggyőzhető,
az esti egyetem rémei ők.
Kávéval látja el szegény anyám
a vitatkozókat, minden szobánk
megtelik félig kész tudással, és
neki nem jut semmi elismerés.
A jószándéka áldozata lett,
akkor ismertem meg az életet.
Nem tudom, mért volt fontos pár pipás
mérnökjelölt, és ettől a világ
mért nekem nyílt meg, miért nem nekik,
kik azt hitték, hogy őket képezik,
a hippikor paródiáiban
hogyan is ismertem meg önmagam?
Mi édes-örömet figyeltem ott,
a korból jött átlag-válogatott
mivé állt össze a szemem előtt,
apám nem mesélt, nem is kértem őt,
hogyan mi is az egyetem lényege,
saját sulimban megküzdtem vele,
úgy látom, ez volt apám élete.
Ó, Pistukám, néha hallgasd meg őt!
Mert megérteni nem lesz sok időd,
neveld szüleid, ameddig tudod,
fogadd el tiédnek a korszakot.
Most még fölösleges megértened,
a kuszaságból lesz az ismeret –
ilyen volt egy télvégi est Budán.
Találkozunk még párszor, Pistukám!